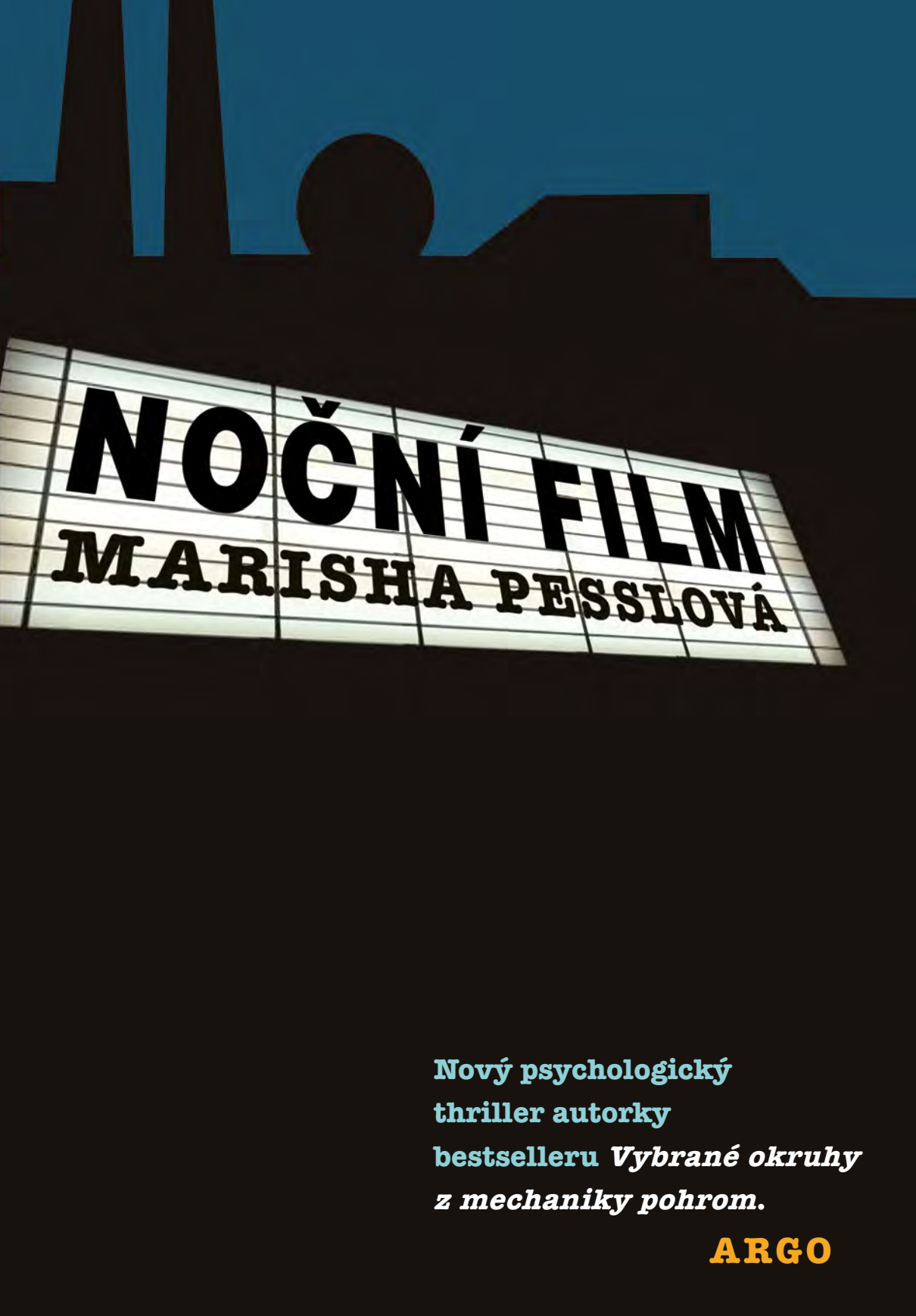

NOČNÍ FILM

MARISHA PESSLOVÁ

Nový psychologický
thriller autorky
bestselleru *Vybrané okruhy
z mechaniky pohrom.*

ARGO

NOČNÍ FILM

MARISHA PESSLOVÁ

argo

Přeložil Pavel Černovský

Night Film

© Argo, 2015

Copyright © 2013 by Wonderline Productions, LLC

Translation © Pavel Černovský, 2015

Cover art © Pavel Růt

ISBN 978-80-257-1307-5 (váz.)

ISBN 978-80-257-1659-5 (e-kniha)

Památce mé babičky
RUTH HUNT READINGEROVÉ
(1910–2011)

*Smrtelný strach je pro náš život stejně zásadní jako láska.
Proniká až na dřeň naší bytosti a ukazuje nám, co jsme zač.
Ustoupíte a zakryjete si oči? Nebo v sobě naleznete sílu dojít
k okraji propasti a rozhlédnout se? Chcete vědět, co tam je,
nebo žít v temnotě a klamu, ve kterých nás tenhle komerční
svět nutí setrvávat jako slepé housenky ve věčném kokonu?
Svinete se se zavřenýma očima do klubíčka a zemřete, nebo se
proderete ven a rozletíte se?*

STANISLAS CORDOVA

Rolling Stone, 29. prosince 1977

PROLOG

New York City, 02.32

KAŽDÝ ZNÁ NĚJAKÝ PŘÍBĚH S CORDOVOU, ať se mu to líbí, nebo ne.

Sousedka z bytu odvedle možná kdesi na půdě našla ve staré krabici jeden z jeho filmů a nikdy už sama potmě nevstoupila do místnosti. Váš kamarád se možná chvástal, že na internetu objevil nelegální kopii filmu *V noci jsou všichni ptáci černí*, ale když si ho pak pustil, nechtěl o tom mluvit, jako by to byla strašná zkouška, kterou tak tak přežil.

Ať už je váš názor na Cordovu jakýkoliv, buďte si posedlí anebo lhostejní, jak chcete – Cordova nenechá nikoho chladným. Je to průrva, černá díra, blíže neurčené nebezpečí, neúprosný vpád neznáma do našeho přexponovaného světa. Skrývá se v podzemí, tušený se rýsuje v temných koutech. Je v řece pod železničním mostem, a s ním i všechny ztracené důkazy a odpovědi, které už nikdy nespátří světlo dne.

Je to mýtus, monstrum, smrtelník.

A přesto věřím, že když ho potřebujete nejvíc, ví, jak zamířit přímo k vám, jako záhadný host, kterého si všimnete na druhé straně přeplněné místnosti na večírku, a než mrknete, stojí *přímo vedle vás* u mísy ovocného punče, a když se jakoby nic otočíte s otázkou, kolik je hodin, dívá se vám přímo do očí.

Můj cordovovský příběh podruhé začal jedné deštivé říjnové noci. Byl jsem tehdy jen jeden z mnoha lidí, kteří se točí dokola v kruzích, uhánějí nejvyšší rychlostí do nikam. Byly dvě ráno a já šel běhat okolo Nádrže v Central Parku – nebezpečný zvyk, který jsem si vypěstoval v průběhu posledních let, kdy jsem byl příliš napjatý, než abych mohl spát, uštváný netečností, kterou jsem si neuměl vysvětlit, snad jen nejasným tušením, že nejlepší část života mám za sebou a že pocít neomezených možností, který mi byl kdysi v mládí tak vlastní, je pryč.

Byla zima a já jsem byl promočený. Štěrkovou stezku rozrývaly kaluže, černé vody jezera halila mlha. V chuchvalcích se zachycovala v rákosí podél břehů a vzdálené okraje parku úplně smazala, jako by to byl po stranách otrhaný papír. Z ohromných budov na Páté avenue bylo vidět jen pár zlatých světelek, která se propalovala tmou a odrážela se na hladině jako ošuntělé mince hosené na dno. Kdykoliv jsem proběhl pod jednou ze železných lamp, proletěl kolem mě můj stín, pak rychle vybledl a odlepil se – jako by neměl nervy na to, aby zůstal.

Míjel jsem zrovna Jižní bránu, začínal šesté kolečko, když jsem se ohlédl přes rameno a někoho za sebou uviděl.

Před lampou stála nějaká žena, tvář jí halil stín, červený kabát zachycoval světlo za ní a v okolní tmě vypadal jako zářivě rudý řez.

Mladá žena, tady a sama? Zbláznila se?

Otočil jsem se, lehce podrážděný její naivitou – anebo nezodpovědností, či co ji vlastně přivedlo zrovna sem. Ženy z Manhattanu, jakkoliv byly úchvatné, občas zapomínaly, že nejsou nesmrtelné. Do víru páteční noci se vrhaly po hlavě jako konfety, bez jediné myšlenky na to, v jaké díře skončí v sobotu.

Dráha se narovnávala k severu, jehličky deště mě bodaly do tváře, nízko prověšené větve vytvářely nad hlavou jakýsi hrubý tunel. Zahnul jsem podél řady laviček k oblouku mostku, bahno mi cákalo na holeně.

Ta žena – ať už to byl kdokoliv – zdá se zmizela.

Ale pak – v dále přede mnou záblesk *červené*. Byl pryč, jakmile jsem ho zahlédl, ale za pár vteřin jsem u kovového zábradlí rozeznal útlu, temnou kráčející siluetu. Na nohou měla těžké černé boty, tmavé vlasy jí sahaly do půlky zad. Zrychlil jsem, chtěl jsem ji míjet přesně ve chvíli, kdy bude pod lampou, abych si ji mohl lépe prohlédnout a ujistit se, že je v pořádku.

Ale jak jsem se k ní blížil, měl jsem čím dál zřetelnější pocit, že *není*.

To ty její kroky, příliš těžké na tak křehkou osobu, ta její chuze, tak strnulá, jako by na mě čekala. Najednou jsem měl dojem, že až kolem ní poběžím, otočí se a já uvidím tvář, která nebude mladá, jak jsem očekával,

ale *stará*. Propadlýma očima na mě bude zírat zpustošený obličej stařeny, ústa jako sekýrou rozštípnutý kmen.

Byla už jen pár kroků přede mnou.

Natáhne ruku, chytí mě za rameno a její stisk bude silný jako stisk muže, ledově chladný.

Proběhl jsem kolem ní, ale tvář nechala dál skloněnou, ukrytou ve vlasech. Když jsem se znovu otočil, vyšla už ze světla a byla jen o málo víc než hmota bez tváře vykrojená ze tmy, ramena obtažená červenou linkou.

Rozběhl jsem se rychleji, zahnul na zkratku, která se vinula hustým křovím, větve mě bičovaly do rukou. *Zastavím se a něco jí řeknu, až zase poběžím kolem ní – řeknu jí, aby šla domů.*

Ale udělal jsem další kolečko a po ní nikde ani stopa. Podíval jsem se na svah vedoucí dolů k jezdeckým stezkám.

Nic.

Během pár minut jsem se blížil k Severní bráně – kamenné stavbě utopené ve tmě mimo dosah lamp. Nerozeznával jsem o moc víc než jen úzké schodiště vedoucí k rezavé dvoukřídlé bráně, která byla zajištěná řetězem na zámek, vedle ní připevněná cedule s nápisem: NEVSTUPOVAT, MAJETEK MĚSTA NEW YORK.

Jak jsem se přibližoval, najednou, když jsem rychle vzhlédl, jsem si s úlekem uvědomil, že je *tam*, stojí na schodech a dívá se na mě dolů. *Anebo se dívala skrze mě?*

Než jsem si naplno uvědomil její přítomnost, už jsem byl někde daleko. Přesto se mi však to, co jsem v té setině vteřiny zahlédl, vznášelo před očima, jako by někdo zmáčkl blesk: rozčuchané vlasy, ten krvavě rudý plášť, ve tmě zašle hnědý, tvář skrytá ve stínu tak dokonale, až se zdálo možné, že tam žádná není.

Evidentně jsem si měl odpustit tu čtvrtou skotskou.

Bývaly doby, a *není* to tak dávno, kdy by bylo třeba trochu víc, abych se nechal rozhodit. *Scott McGrath, novinář, který by neváhal vlézt do pekla, jen aby natočil rozhovor s Luciferem*, napsal kdysi jeden blogger. Bral jsem to jako kompliment. Vězni, kteří si tetovali obličej krémem na boty a vlastní močí, ozbrojení teenageři ze slumu Vigário Geral zfetovaní *piedrou*, řízkové z Medellínu, co si každoročně jezdili odfrknout do věznice Rikers – před ničím z toho jsem necouvl. Byla to jednoduše součást scenerie.

Teď mě vyváděla z míry žena ve tmě.

Určitě musela být opilá. Hodila do sebe moc neuroků. Nebo to možná byla jen ujetá teenagerská sázka – a nějaká podlá holka z Upper East Side

na ni narařičila tohle. Pokud to tedy nebyla promyšlená past a někde poblíž nečekal její kluk, nějaká pouliční krysa, aby na mě skočil.

Jestli šlo o *tohle*, tak budou zklamaní. Neměl jsem u sebe nic cenného, kromě klíčů, kapesního nože a karty na metro, na ní asi osm babek.

Uznávám, možná jsem si zrovna procházel *trnitým úsekem, obdobím sucha* – je mi jedno, jak tomu sakra budete říkat. Možná jsem se nemusel prát od – no, v podstatě od konce devadesátek. Ale člověk nikdy nezapomíná, jak bojovat o život. A nikdy není pozdě si vzpomenout, dokud není po vás.

Noc působila nepřirozeně tiše, nehybně. A ta mlha – přesunula se z jezera do stromů, zachvátila běžeckou stezku jako neznámá nemoc, jako výpary z něčeho ve vzduchu tady v okolí, něčeho zhoubného.

Další minuta a já jsem se zase blížil k Severní bráně. Letěl jsem kolem, očekával jsem, že ji uvidím na schodišti.

Bylo prázdné. Po ženě nikde ani památka.

Jenomže čím déle jsem běžel a přede mnou se jako tunel do nějaké nové temné dimenze odvíjela běžecká stezka, tím víc se mi to setkání zdálo neúplné, jako píseň, která se zarazila v tónu plném očekávání, jako filmová projekce, která se zadrhla a skončila jen pár vteřin před hlavní honičkou, plátno náhle bílé. Nedokázal jsem ze sebe setřást pocit, že je pořád velmi intenzivně *tady*, že se někde skrývá, sleduje mě.

Přísahal bych, že jsem zachytil závan parfému vetknutý do vlhkých pachů bahna a deště. Mžoural jsem do stínů na svahu, čekal jsem, že se co chvíli ukáže ten ostře rudý šrám jejího kabátu. Možná bude sedět na lavičce nebo bude stát na mostě. *Přišla sem snad, aby si ublížila?* Co kdyby vylezla na zábradlí, počkala a tváří zbavenou veškeré naděje by se na mě podívala, než vykročí do prázdna, než dopadne na silnici hluboko dole jako pytel kamení?

Možná jsem si nakonec těch panáků dal *pět. Anebo mě tohle proklaté město konečně dostalo*. Seběhl jsem ze schodů, zamířil po East Drive na Pátou avenue, pak zahrnul za roh na Osmdesátou šestou východní ulici. Déšť se zatím změnil v liják. Běžel jsem přes tři bloky, okolo stažených rolet restaurací a zářivých hotelových recepcí, ze kterých zíralo pár znuřených recepčních.

U vchodu do podzemky na Lexingtonske jsem uslyšel řinčení přijíždějícího vlaku. Seběhl jsem schodiště, protáhl kartu turniketem. Na nástupišti čekalo jen pár lidí – několik teenagerů, nějaká starší dáma s taškou od Bloomingdale.

Vlak se dokodrcal do stanice, se skřípěním zastavil a já jsem vkročil do prázdného vagonu.

„Expresní vlak číslo čtyři směr Brooklyn. Příští zastávka: Padesátá devátá ulice.“

Setřásl jsem ze sebe kapky a zůstal zírat na prázdné sedačky, na reklamu na nějaké sci-fi pokrytou graffiti. Běžícího muže na plakátu někdo oslepil, začmáral mu oči černou lihovkou.

Dveře se s úderem zavřely. Vlak se s úpěním dával pomalu do pohybu.

A pak, najednou, jsem si jich všiml, jak pomalu sestupují po schodech na druhém konci nástupiště – naleštěné těžké černé boty a *rudý*, rudý plášť. Jak sestupovala níž a níž a promáčené černé vlasy jí stékaly po ramenou jako inkoust, docházelo mi, že to je ona, ta dívka od Nádrže, ten duch – *nebo co to vlastně sakra bylo*. Ale dřív, než jsem si tuhle nemožnost stihl rozmyslet, dřív, než by můj mozek stačil vykřiknout: *Ona si jde pro mě*, zajel vlak prudce do tunelu, okna zčernala a já zůstal zírat sám na sebe.

NOČNÍ FILM

Ashley Cordova, 24, nalezena mrtvá

Ashley Cordova, 24, nalezena mrtvá

Fotografie: K&M Recording

Uveřejněno: 14. října 2011, autor: Charles Dunbar

Tělo nalezené ve čtvrtek v prázdném skladišti v Čínské čtvrti identifikoval koroner jako tělo Ashley Cordova, dcery režiséra oceněného Americkou filmovou akademií Stanislase Cordovy. Bylo jí 24 let.

Příčina smrti zatím nebyla zjištěna, ale policie prověřuje zprávy, že Cordova, která podle svědků trpěla depresemi, spáchala sebevraždu skokem do šachty nefunkčního výtahu, jak uvedl Hector J. Marcos, mluvčí kanceláře městského koronera.

Ashley Cordova byla klavíristka a dětská hvězda. Ve 12 letech debutovala v Carnegie Hall s Ravelovým Koncertem pro klavír G dur v doprovodu Moskevského filharmonického orchestru. Slečna Cordova přestala hrát ve 14 letech, další recitály, turné a veřejná vystoupení odmítala.

Vyrůstala na rozlehlém soukromém panství svého otce v Adirondackém pohoří zvaném Na Štítě, které sloužilo jako dějiště mnoha filmů Stanislase Cordovy, včetně psychologického thrilleru *Palečnice* z roku 1974. Ashley Cordova promovala na Amherstské univerzitě v roce 2009. Na rozdíl od svého bratra Thea Cordovy, který hrál ve filmech svého otce často, si zahrála pouze jedinou roli nejmladšího z dětí manželů Stevensových ve filmu *Dýchat s králi* (1996), natočeném podle předlohy Augusta Hauera.

Vyjádření rodiny Cordovových se zatím nepodařilo získat.

Cordovova dcera nalezena mrtvá

Ashley Cordova, 24letá dcera kultovního filmového mága Stanislase Cordovy, byla nalezena mrtvá v centru New Yorku. Pravděpodobně jde o sebevraždu. Je to další temná kapitola v životě muže, který tak důmyslně vytvořil a potom zavrhl svou vlastní nechvalně proslulou legendu. A nabízí se jasná otázka: Jde jen o smutnou shodu okolností, nebo je to osudově prokletá dynastie? O dalším vývoji případu budeme informovat. [The New York Times]

DALŠÍ ODKAZY: [FILMY](#), [STANISLAS CORDOVA](#), [ASHLEY CORDOVA](#), [KULT](#)

809 komentářů [PŘIDAT KOMENTÁŘ](#)

[NEJNOVĚJŠÍ](#) [NEJSTARŠÍ](#) [VÝBĚR](#) [NEJVÍC REAKCI](#)

☒ [Vlákna](#)

ANONYM

Velmi smutné.

Pátek, 14. října 2011, 23:23

potřebujukofein

R.I.P. Ashley C.

Pátek, 14. října 2011, 23:26

Cathie

Ten chlap je sociopat. Takoví lidé by neměli točit filmy.

Pátek, 14. října 2011, 23:31

Přerostlej lepríkón

PŘESNĚ TAK Cathie! Chraň pámbu aby něco bylo tak temného freakového a znepokojivého, že bys musela přehodnotit svůj zkomercializované korporacema sponzorované pohled na svět.

Pátek, 14. října 2011, 23:33

Cordovův fanoušek

„Co je nyní prokázáno, bylo kdysi jen představou.“ – William Blake

Pátek, 14. října 2011, 23:36

DEZERTÉR

Žádný překvápko. Takovou šílenost jako Samotka č. 3 může natočit jen magor.

Pátek, 14. října 2011, 23:41

Jess

Kde jsi to viděl?

Pátek, 14. října 2011, 23:43

DEZERTÉR

Freedom Tunnel 4:00

Pátek, 14. října 2011, 23:48

TIME Photos

KULTURA

Poslední záhada

14. října 2011 | Přidat komentář

1 z 18

Stanislas Cordova, New York City, prosinec 1977. Toto je poslední známá fotografie legendárního režiséra.

Ashley Cordova, 24, dcera filmového režiséra Stanislase Cordovy, byla včera nalezena mrtvá v opuštěném skladišti na dolním Manhattanu.

V moderním světě tweetování, záplavy informací a naprosté odhalenosti představuje Stanislas Cordova výjimku. Od roku 1977, kdy se objevil na obálce časopisu *Rolling Stone*, odmítá veřejná vystoupení i rozhovory. Jeho bývalí spolupracovníci dodržují přísnou mlčenlivost. Všech 15 filmů, které Cordova natočil – brutální výpravy do ďábelských podsvětí –, má dodnes kultovní status hororů, které patří k těm nejděsivějším. Rovněž tak záhadný je i sám tvůrce, jehož osobní život i profesní kariéru vždy provázely kontroverze.

TIME připravil souhrnnou galerii představující Stanislase Cordovu, neuchopitelnou postavu, která – dokonce i v dobrovolném mlčení a v ústraní – stále vyvolává vášně.

